

Závažnost hříchu

Úvod

V jedné nemocnici přišel kněz posloužit nemocnému svátostmi. Začínali svátostí smíření.

Kněz se zeptal: „Máte nějaké těžké hříchy?“

Tu mu nemocný odpověděl: „Jo mám, všechny.“

„To mi chcete říci, že jsou všechny vaše hříchy těžké?“, podivil se kněz.

„Jo. A čím blíž jsem smrti, tím jsou těžší“, vysvětlil nemocný.

Závažnost hříchu

Závažnost hříchů není dobré posuzovat jen podle pocitů naší viny. Ta se může měnit a snadno se stane, že smrtelné hříchy podceníme a ze všedních se budeme hroutit.

Přijde člověk a řekne: „Trochu jsem pomlouval, znáte to, takový všední hřích.“ Ale už nevidí, že tou pomluvou někomu zničil život a dohnal druhého k zoufalství.

A naopak, stane se, že policista zabije agresora, aby zabránil krveprolití a má výčitky, přitom jen konal svou povinnost.

Každý hřích je veliké zlo a jen Bůh ví, co všechno ve světě zničí. Proto je potřeba dobře zpytovat svědomí, prosit Ducha svatého, aby nám odhaloval zhoubnost hříchů a vysvobozoval nás z jejich moci.

Rozdíl mezi smrtelným a všedním hříchem

Rozdíl mezi smrtelným a všedním hříchem je v tom, jak působí na naši duši.

Smrtelný hřích nás odtrhne od Boha a přetrhává pouta lásky, které s námi Bůh ve křtu navázal.

Takovým smrtelným hříchem bývá pýcha, nenávist, hněv, vztek, zloba, která nás zcela ovládne.

Všední hřích naši lásku k Bohu nezničí, ale uráží ji a zraňuje.

Bývají to různá opomenutí, kdy jsme mohli vykonat něco dobrého a nevykonali, hříchy dané naší nepozorností či lidskou slabostí.

Obrazně můžeme říci:

pod vlivem smrtelného hříchu se vytrhneme z Boží náruče, obrátíme se zády a utíkáme od něj pryč. Pod vlivem všedního „jen“ smutně klopieme oči a bojíme se opětovat láskyplný pohled Boha – našeho milujícího Otce.

Co znamená plné vědomí a souhlas

Aby byl hřích smrtelný, musí ho člověk konat s plným vědomím a souhlasem.

Proto třeba není hřích, když se nám zdál nějaký hříšný sen. Nebo není smrtelný hřích, když vykonáme nějaké zlo pod pohrůzkami a z donucení či za působení léků, které nemůžeme předvídat a ovlivnit.

Smrtelný hřích tedy nastává jen ve chvíli kdy vím, že dělám zlo, chci ho vykonat a vykonám ho.

Nedobrovolná nevědomost

Někdy nemá člověk možnost poznat důsledky svých rozhodnutí a svého konání. V té chvíli se mu jeho hříšné konání nepřičítá za vinu.

Například když malé dítě utratí peníze rodičů, protože nezná jejich hodnotu nebo když uklízečka uklidí v kanceláři nepořádek a pak se zjistí, že mezi smetím byly cenné poznámky, které jsou úklidem ztraceny.

Někdy lidé nevědomost jen předstírají. Vrátný ve fabrice se otočí, aby neviděl co se na autě vyváží ven. To už není nedobrovolná nevědomost, ale vědomé napomáhání zlu a je to okolnost, která činí hřích ještě těžším!

Hříchy proti Duchu svatému

Jsou to hříchy, kdy člověk odmítá jakýkoli projev Boží lásky.

Jak si to můžeme znázornit?

Můžeme si představit mámu, nebo manželku jak se těší na svého muže, který se má vrátit z práce. Nachystají vynikající zdravé, chutné jídlo, slavnostně prostře stůl, vše s velkou láskou a pečlivostí. A pak vyhlíží a těší se na radost ze setkání. (evangelium to říká slovy: „Hostinu jsem přichystal...“)

A chlap jde z práce, tuší co je přichystané, ale staví se v hospodě na pivo a buřty s cibulí. Přejde pozdě, notně unaven a všechno to dobré a krásné odmítne, protože mu nezbývá čas ani síly. Věc, kterou si umíme představit.

A něco podobného je mezi námi a Bohem. On nám přichystá duchovní hostinu, kde nás chce sytit pravou láskou, radostí, pokojem, kde nám chce dát to nejlepší ze svého nitra, ale my se nabažíme světských radostí – alkoholu, pokleslých řečí a skutků, pomíjející zábavy, po které zůstane prázdno. V lepším případě dáme před Božskou hostinou – modlitbou, přednost svým koníčkům, kamarádům, práci, ale výsledek je podobný. Duše bez Ducha svatého - moře bez vody, slunce bez jasu, vyprahlá, pohaslá poušť našeho nitra.

To je jeden typický příklad hříchu proti Duchu svatému – záliba ve světě a světských radostech. Takový člověk si často sám nepomůže, ale potřebuje pomoc druhých.

Takovým lidem je potřeba otevřít oči třeba tím, že se zeptáme: „Jsi opravdu šťastný? Nechceš poznat ještě něco většího a krásnějšího? Představ si, že existují dary ještě mnohem vzácnější a krásnější než ty, které konzumuješ a které konzumují tebe ve světě.“

Čím déle lidé holdují své žádostivosti a světským radostem, tím hůř se z nich pak osvobozují. I na smrtelné posteli pak prohlašují: „Ničeho nelituji, jsem rád, že jsem si život užil...“ To je smutný stav duše zajaté hříchem proti Duchu svatému.

Další hřích je podobně smutný.

Někteří lidé nevěří, že je Bůh má rád a jsou plní zahořklosti, zatrpklosti a nenávisti vůči sobě, druhým lidem i vůči Bohu. Žijí v zajetí nepřijetí.

Nedovolí Duchu svatému, aby jim dal zakusit Boží lásku. Je to strašný stav člověka, který se trápí a jediný, kdo zde může pomoci je Bůh.

Takovým lidem nepomůže říkat: „Nesmíš být tak zlý, musíš mít rád druhé lidi.“

Jediná pomoc pro ně je, když je upřímně milujeme a zvěstujeme jim Evangelium: „Bůh tě miluje. Posílá ti Ježíše, abys ho poznal. Mysli na to, hledej jeho lásku. I když to nechceš slyšet, pro Boha jsi vzácný(á) a krásný(á).“

Za takové lidi je potřeba se s Kristem modlit a obětovat.

Závěr

Radujme se, děkujme a chvalme Pána, že nás před takovými stavy chrání. Užívejme si péče Ducha svatého, který k nám přichází v modlitbě a svátostech. Hledejme a přijímejme Boží lásku. To je nejlepší ochrana před hříchem. Amen.